

CAROLA WIMMEROVÁ

Hope

Kôň snov

FRAGMENT

Hope 2

Kôň snov

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

FRAGMENT

Carola Wimmerová
Hope 2 – Kôň snov
Copyright © Fragment, 2021

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

ALBATROS **MEDIA**

Hope

Kôň snov

CAROLA WIMMEROVÁ

FRAGMENT

Carola Wimmer: Hope: Traumpferd gefunden
Original title: Hope 2: Traumpferd gefunden, by Carola Wimmer
© 2016 by cbj Kinder- und Jugendbuchverlag
a division of Verlagsgruppe Random House GmbH, München, Germany.
Translation © Jana Valachová, 2021
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

978-80-566-2219-3 978-80-566-2220-9 978-80-566-2221-6
ISBN 978-80-566-2219-3 (epdf)
ISBN 978-80-566-2220-9 (epub)
ISBN 978-80-566-2221-6 (mobi)

Prolog

Leonie prechádzala strašidelne vyprázdnenou stajňou. Bolo to zvláštne. Žiadne erdžanie, dychčanie, dokonca ani dupot kopýt. Počula len zvuk bagra na dvore. Pozrela sa na hrdzavé mreže, nízke stropy a zaprášené steny. To všetko bude už čoskoro preč.

Včera prišli do Mooraue robotníci s ťažkou technikou. Pán Blankewitz dvor kúpil a chystal sa dodržať svoj sľub. Všetko sa zmení, všetko bude nové a lepšie! V Mooraue budú kone žiť úplne pohodlne. Namiesto polotieňa a stiesnených boxov bude mať každý z nich dostatok svetla, vzduchu a pohybu.

Leo pocítila pri tej vyhliaďke hrdosť. Vedela, že za ten skvelý plán vďačí predovšetkým svojej učiteľke jazdectva Angelike. No svoj podiel na tom mali aj Richard, syn pána

Blankewitza, Bea, jej najlepšia kamarátka, a v neposlednom rade ona sama.

Keď kráčala dlhou chodbou stajne, naposledy sa poobzerala. Myslela na deň, keď sa s Hope stretla po prvýkrát. Postupne sa lepšie spoznávali. Telom jej prešla vlna šťastia. Bolo to najlepšie obdobie jej života.

Keď sa však dostala k Hopinmu boxu, zachvela sa. Hope a ostatné kone boli zavčas rána prevezené do najbližšieho žrebčince. Leo vedela, že kobyla sa po prestavbe stajne vráti späť. No pohľad na jej prázdny box ju veľmi znepokojil. Teda, skôr ju ovládol strach. Čo by sa stalo, keby boli s Hope od seba odlúčené? Rýchlo sa snažila dostať tie myšlienky z hlavy. Život bez Hope si už jednoducho nedokázala predstaviť.

1. kapitola

Leo sa už nevedela dočkať. Nervózne prekračovala z nohy na nohu a hľadela na príjazd z ulice. „Kedy už konečne prídu?“ pýtala sa hádam už po dvetisíci raz.

Richard sa uškrnul. Keď na chvíľu zastala, položil jej ruku na plece. „Buď trpezlivá. Vydržala si tri týždne prestavby, zvládneš aj týchto pár minút.“

„Ale už poriadne meškajú,“ dodala Bea, ktorá tam s Leo čakala už hodinu. „Hádam sa im nič nestalo!“

Aj ona bola nervózna. Pretože kým Leo netrpezlivo čakala na stretnutie s Hope, Bea sa nevedela dočkať svojej obľúbenej kobyly: Rosinanty.

„Čo by sa malo stať?“ opýtal sa Richard.

„Možno ich uniesli.“

Leo začala nepokojne chodiť hore-dolu. „Nemohli by sme zavolať tvojmu otcovi a opýtať sa, prečo tak meškajú?“

Richard zvrátil čelo. „To nie je dobrý nápad. Môj otec má toho aj tak dosť veľa – a pravdepodobne už sedí za volantom.“

„V poslednom čase vyzerá dosť vyčerpane,“ poznamenala Bea. „Ako keby bol chorý. Prestavba mu asi narobila veľa problémov, však?“ opýtala sa ustarostene.

„Áno, je to možné.“ Richard sklonil hlavu. Na chvíľu zvážnel. „Najhoršie je, že to trvá dlhšie, než bolo naplánované. O celý týždeň!“

Aj Leo bola zhrozená, keď sa zo štrnástich dní stavebných prác stalo zrazu dvadsaťjeden. Čas, na ktorý sa tak ťažko vzdávala Hope, sa takmer zdvojnásobil. Na moment spustila zrak z ulice. „Otváracia slávnosť je už zajtra. Nie div, že je tvoj otec vystresovaný,“ povedala.

„Vystresovaný? A to je čo? Blankewitz nepozná slovo *stres*,“ odvetil Richard a opäť sa pokúsil o bezstarostný tón. Mávol rukou. „Koniec-koncov, je to predsa *šľachtic!*“

Bea sa na neho pochybovačne pozrela. No než stihla čokoľvek povedať, Leo zazrela v diaľke Angelikino auto s konským príviesom.

„Konečne!“ zvolala spokojne.

Auto sa pomaly približovalo. Keď prechádzalo bránou, Leonino srdce sa divoko rozbúšilo. Spolu s Beou utekali k autu najrýchlejšie, ako vedeli. Angelika sotva stihla zastaviť a už boli pri nej.

„Je všetko v poriadku?“ chcela okamžite vedieť Leo.

Trénerka prikývla. „Všetko je okej. Stratili sme trochu času, pretože jeden z koní jednoducho nechcel nastúpiť!“

„Ale nebola to Rosinanta, však?“ opýtala sa Bea so zlým tušením.

Angelika prikývla. „Bola. No hlavné je, že sme to zvládli. Pán Blankewitz ju privedie. Budú tu každú chvíľu.“

„Nechýbalo veľa a dievčatá by spustili pátraciu akciu,“ utáhoval si z nich Richard, keď ich dobehol. Leo ho ignorovala, boli tu dôležitejšie veci.

„Môže ísť Hope už von?“ opýtala sa a nedočkavo kráčala k zadnej strane prívesu. Nechcela na ňu čakať už ani sekundu. Za posledné tri týždne nemala takmer žiadnu príležitosť na to, aby kobyly navštívila. Žrebčín, kam ju previezli, bol príliš ďaleko. Nesmierne sa na ňu tešila.

Angelika mala pre Leoninu netrpezlivosť pochopenie.

Rýchlo šla odomknúť dvere. Keď zámka cvakla, z privesu sa ozvalo vzrušené zaerdžanie.

„Teeda, niekto je tu poriadne nedočkavý!“ smiala sa trénerka, keď otvárala dvere.

Leo zbadala najprv kobylin zadok. Ale aj tento pohľad jej na tvári vyčaril široký úsmev. „Rada ťa vidím!“ zasmiala sa.

Hope zaerdžala na pozdrav a začala nepokojne tancovať. Zdalo sa, že sa nemôže dočkať, kedy vyjde z privesu. Angelika pristúpila bližšie a upokojovala ju nežnými slovami. Potom kobyly odviazala a odsunula bezpečnostnú tyč. Opatrne ju viedla dole rampou. Hope sa ešte ani poriadne nedotkla kopytami zeme a už so vztýčenými ušami hľadala Leo. Tá k nej okamžite priskočila, aby ju objala. Kobyla jej tlamou rozradostene prechádzala po lícach. Dievčina jej dala veľký bozk na nozdry a šťastne ju oboma rukami hladkala po hrive.

„Tak veľmi si mi chýbala!“ zašepkala.

Angelika, Bea a Richard ich s úsmevom pozorovali. No trénerka náhle zväžnela. „Musím ísť po ďalšie kone,“ povedala. „Celé je to dosť komplikované.“

Leo zbadala, že sa jej od starostí urobila na čele vráska. Vystrašene pustila Hope a otočila sa k Angelike. „Čo sa deje?“ chcela vedieť.

„Robotníkom to trvalo príliš dlho. Kone teraz nemajú čas na to, aby sa dozajtra zabývali,“ vysvetlila trénerka a pokrútila hlavou.

„Ale dvor vyzerá výborne, hneď sa im tu zapáči!“ vyhlásila Leo presvedčene. „Ponúka koňom skutočne všetko, po čom túžia. Môžu sa každý deň pohybovať po širokých cestách okolo výbehu, ako sa im zachce. Za nepriaznivého počasia majú k dispozícii priestranný prístrešok. V stajni už viac nebude žiadny kôň sám a izolovaný. Úzke boxy nechchal pán Blankewitz zbúrať a namiesto nich je tam veľká hala s mäkkou podlahou.“

Angelika opäť pokrútila hlavou. „To som nemala na mysli,“ povedala. „Stajňa sa im istotne bude páčiť. Najprv si však musia zvyknúť na to, že budú žiť ako stádo. Zo začiatku určite dôjde k nejakým potýčkam, aj keď sa už navzájom poznajú zo spoločného výbehu.“

„Naozaj?“ opýtala sa Leo udivene. Na takýto problém ani nepomyslela.

„Áno, aj kone môžu mať odlišné názory,“ vysvetlila Angelika.

„V každom stáde je hierarchické usporiadanie,“ dodala Bea, ktorá prečítala najmenej tucet kníh o koňoch a v tejto téme sa dobre vyzнала.

Angelika súhlasne prikývla. „Najprv sa musí ukázať, kto je vodca. Kto si zaslúži najväčší rešpekt a kto kam v rámci skupiny patrí. Je to úplne prirodzený proces. No je to ťažké najmä pre kone, ktoré žili dlho v boxoch. Často sa v tajni navzájom provokujú.“

„Rozumiem,“ povedala Leo a pohladkala Hope po hnedej srsti. „Nezhody medzi koňmi by na otvárací slávnosti určite neurobili dobrý dojem.“

No kým si stihla robiť ďalšie starosti, prerušil rozhovor zvuk motora. Na príjazdovej ceste sa objavil mercedes Richardovho otca. Ťahal za sebou príves s Rosinantou a ďalším koňom.

Bea okamžite zodvihla ruky a mávala ako stroskotanec, hoci pán Blankewitz už mieril rovno k nej.

Richard, ktorý sa celý čas držal v úzadí, sa teraz ponáhľal k autu. Otvoril dvere na strane vodiča. Keď pán Blan-

kewitz vystupoval, Leo si okamžite všimla, že je bledý a nevyspatý. V jeho čiernych vlasoch bolo viac šedín než pred pár týždňami.

„Ešte nikdy som sa nestretol s takým tvrdohlavým stvorením, ako je Rosi,“ vzdychol si, zatiaľ čo si vreckovkou utieral krk.

„Dobre, v tom prípade som teda na druhom mieste,“ zavtipkoval Richard.

Pán Blankewitz prikývol. „V porovnaní s Rosi si anjeli, Richard,“ potvrdil.

Angelika podišla bližšie a priateľsky potľapkala pána Blankewitza po ramene.

„Nuž, najlepšie bude, ak už nebudeme strácať čas,“ vyhlásila a vykročila k privesu. „Ktovie, ako dlho nám bude trvať dostať ju von.“

Angelika otvorila dvere vlečky a flakatú kobylu odviazala. Tá sa – na prekvapenie všetkých prítomných – ochotne nechala viesť dole rampou. Cúvala po nej, ako keby to bola tá najprirodzenejšia vec na svete.

„Čo dodať!“ zasmiala sa Angelika. „Tento kôň je skutočne nepredvídateľný!“

Bea hrdo prikývla a objala Rosi okolo krku. Kobyla sa odvážne rozhliadala naokolo.

Kým Angelika vyviedla z privesu aj druhého koňa, pán Blankewitz unavene hľadel do dialky.

Keď si to trénerka všimla, zobrala Leo s Beou bokom.

„Odvedte, prosím, kone do výbehu,“ poprosila ich. „My musíme ísť po ďalšie, tie z jazdeckej školy.“

Leo prikývla. „Ale prečo iba po tie? A čo je s ostatnými koňmi?“ chcela vedieť. „Kedy ich vyzdvihnete?“

Angelika pozrela na pána Blankewitza a jej výraz zosmutnel. Leo okamžite prepadol zlý pocit.

„Deje sa niečo?“ otočila sa na Richardovho otca.

Pán Blankewitz si odkašľal. „Nie, nič,“ odvetil pokojne. Ale keď sa obrátil k svojmu autu, odrazu zastal a so zvláštnym výrazom na tvári si chytil čelo. Richard bol okamžite pri ňom. A to v pravej chvíli, pretože pán Blankewitz sa začal potácať. Syn ho v poslednej sekunde zachytil. Vzápätí priskočili na pomoc aj Angelika, Leo a Bea. Otvorili dvere auta a pomohli mu dostať otca dnu. Pán Blankewitz pomaly klesol do sedadla a sťažka dýchajúc sa v ňom natiahol.

2. kapitola

Angelika sa spamätala ako prvá. „Odveziem ho do nemocnice,“ povedala a pokojne mu položila ruku na rameno.

Pán Blankewitz sa však bránil. „Nie, na to nemáme čas,“ dychčal. „Budem v poriadku!“

Richard sa na otca vystrašene pozrel. „Otec, no tak! Musíš ísť k doktorovi!“

Pán Blankewitz zodvihol zrak a unavenými očami sa pozrel na syna. Bolo jasné, že chce vzdorovať. No bol príliš slabý. „Dobre,“ povedal nakoniec. „Ale pôjdem taxíkom.“

„Tak v tom prípade idem s tebou,“ vyhlásil Richard a vytiahol telefón, aby zavolať taxík. Na Leonino prekvapenie jeho otec túto ponuku neodmietol.

Keď po pár minútach dorazil taxík, Angelika s Richardom mu pomohli nasadnúť. Chlapec skočil na zadné sedadlo a už sa hnali preč. Leo chvíľu trvalo, kým sa spamätala.

„Angelika, čo sa deje?“ chcela vedieť a prenikavo sa na trénerku zahľadela.

Angelika si sťažka vzdychla. Na chvíľu sa zdalo, akoby nechcela nič povedať. Potom však krátko prikývla. „V poriadku, poviem vám to, ale musí to ostať medzi nami,“ povedala. „Nie som si celkom istá, či o tom Richard vie.“

Leo s Beou prikývli.

Angelika si ešte raz vzdychla. Hľadala tie správne slová. „Ostatné kone neprídu – momentálne nemáme žiadne kone, ktoré by u nás ustajnili.“

Leo sa zamračila. „Ale prečo? Čo je s Larrym, Flying Birdom a so všetkými ostatnými?“

„Majitelia ich umiestnili do iných stajní,“ vysvetlila trénerka a zamračila sa. „Náklady u nás sú pre nich príliš vysoké.“

„Vážne?“ opýtala sa Leo. „Inde je to lacnejšie?“

„O pár eur určite,“ prikývla Angelika. „Chov v boxoch stojí omnoho menej.“

„Ale vtedy na Mooraueskej rely všetci tvrdili, že chcú,